

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

**STEPHEN
KING**

**TINUTURILE
,
PUSTII**

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză

MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

CUPRINS

<i>Argument</i>	7
-----------------------	---

CARTEA ÎNTÂI.

JAKE – Frica într-un pumn de țărână.....	17
I Ursul și osul.....	19
II Cheia și trandafirul.....	121
III Ușa și demonul	197

CARTEA A DOUA.

LUD – Un morman de imagini frânte	283
IV Orașul și ka-tet-ul	285
V Codul și orașul	355
VI Ghicitorile și ținuturile pustii	512
 <i>Nota autorului</i>	 549

REDEMPTIUNE

CARTEA ÎNTÂI

URSUL

JAKE

FRICA ÎNTR-UN PUMN DE ȚĂRÂNĂ

Pentru că era o vreme câtă cu gloancă adevărată... și prins
când scotea pistolul din tocul cu care îl înfruntase Roland.

Avea și gloancă bună din bășug. Roland adorea cu el mai
vâsc de trei ani din lumea în care Eddie și Susannah O'Grady
sezonul vieții până la momentul aplecării lor. Faptul că avuseser
jumețe dorulomă în anii înșiși că acei es putera și răzipe; dim-
săvrea. Zeii ai-și avuau la răslet pe răzpetori. Roland fusese în-
șuar, întâi de tui, și apoi de Cori, cel mai mare profesor al
șii. și creștia și, și așa continua să-și fie creștuta. Poate că zeii
șia nu te pedepseau pe loc, dar mai curând șes mai târziu pe
șiepa trebuia răpăștia. și cu cât era răzpeterea mai lungă, cu
șii devenea povara șei grea.

La început nu fusese nevoie de gloancă adevărată. Roland
șieșea cu pistolul de mai șieștia ani dech ar fi putut crede în-
șieștia înșieștia în șeștia cu rabi. și șeștiașia în șeștia
șeștia doar șeștiașia înșieștia șeștiașia cu șeștiașia de probă în șeștia
șeștiașia de el. Femeia șeștiașia repede. Atârșia, că și Eddie
șeștiașia repede.

CARTEA ÎNȚĂI

JAKE

FRICA ÎNTR-UN PUMN DE ȚĂRÂNĂ

I

URSUL ȘI OSUL

I

Pentru ea, era a treia oară cu gloanțe adevărate... și prima dată când scotea pistolul din tocul cu care o încinsese Roland.

Aveau gloanțe bune din belșug; Roland adusese cu el mai bine de trei sute din lumea în care Eddie și Susannah Dean își duseseră viețile până la momentul alegerii lor. Faptul că aveau gloanțe destule nu însemna însă că acestea puteau fi risipite; dimpotrivă. Zeii nu-i aveau la suflet pe risipitori. Roland fusese învățat, întâi de tatăl său și apoi de Cort, cel mai mare profesor al lui, să creadă așa, și asta continua să-i fie credința. Poate că zeii aceia nu te pedepseau pe loc, dar mai curând sau mai târziu pedeapsa trebuia ispășită... și cu cât era așteptarea mai lungă, cu atât devenea povara mai grea.

La început nu fusese nevoie de gloanțe adevărate. Roland trăgea cu pistolul de mai mulți ani decât ar fi putut crede frumoasa femeie tuciurie în scaun cu rotile. O corectase la început doar urmărindu-i direcția când ea trăgea de probă în țintele pregătite de el. Femeia prindea repede. Atât ea, cât și Eddie prindeau repede.

Cum bănuise, amândoi erau pistolari înnăscuți.

Astăzi, Roland și Susannah veniseră într-o poiană aflată la mai puțin de un kilometru și jumătate de tabăra din pădure, care le era casă deja de aproape două luni. Zilele trecuseră într-o dulce monotonie. Corpul pistolarului se vindecase în vreme ce Eddie și Susannah învățau lucrurile pe care Roland trebuia să-i învețe: cum să tragă cu pistolul, cum să vâneze, să eviscereze și să curețe prada; cum prima dată să întindă, apoi să usuce și să tăbăcească pieile acelor păsări; cum să folosească la maximum părțile animalului, astfel încât să nu se irosească nimic din el; cum să afle nordul orientându-se după Steaua Bătrână și sudul după Mama Bătrână; cum să asculte pădurea în care se găseau acum, la o sută de kilometri nord-est, sau mai bine, de Marea Vestului. Astăzi Eddie rămăsese în urmă, dar pistolarul nu se arătase deranjat. Lecțiile pe care le ții minte cel mai bine, știa Roland, sunt întotdeauna acelea pe care le înveți singur.

Totuși, lecția care fusese mereu cea mai importantă era și acum la fel: cum să tragi cu pistolul și cum să nimerești ținta de fiecare dată. Cum să ucizi.

Marginile poienii erau trasate de brazi întunecați, cu miros dulce, dispuși în jurul lui într-un semicerc aproximativ. Către sud, terenul cobora brusc o sută de metri într-o serie de praguri din marnă sfărâmicioasă și stânci sparte, ca niște scări pentru uriași. Un pârâu cu apă limpede ieșea din pădure și străbătea poiana prin mijloc, bolborosind întâi printr-un canal adânc săpat în pământul buretos și piatra friabilă, apoi curgând pe suprafața de rocă crăpată care cobora lin spre locul unde terenul se povârnea.

Apa străbătea treptele într-o serie de cascade și nenumărate curcubeie frumoase, unduitoare. Dincolo de marginea povârnișului era o vale magnifică, adâncă, presărată și ea de pini și câțiva ulmi bătrâni și mari, care refuzau a fi dați deoparte. Aceștia se înălțau verzi și bogați, arbori care probabil erau bătrâni când tărâmul de pe care venea Roland era încă tânăr; nu vedea niciun semn cum că valea ar fi ars vreodată, deși bănuia că trebuie să fi atras fulgere la un moment sau altul. Iar fulgerele nici n-ar fi fost

singurul pericol. Într-un timp îndepărtat, în pădurea aceea locuiseră oameni; Roland dăduse peste urme lăsate de ei, în mai multe rânduri, de-a lungul ultimelor săptămâni. Erau artefacte primitive în cea mai mare parte, dar între ele se numărau cioburi de oale de lut care putuseră fi călitate doar în foc. Și focul era o materie diabolică; simțea plăcere în a scăpa din mâinile care au creat-o.

Deasupra acestei scene bucolice se arcuia un cer albastru, fără pată, pe care câteva ciori zburau în cerc la distanță de câțiva kilometri, croncănind cu vocile lor bătrâne și aspre. Păreau agitate, ca și când ar fi urmat o furtună, însă Roland adulmecase aerul și nu simțise apropierea ploii.

În stânga pârâului se afla o stâncă. Roland pusese pe ea șase așchii de piatră. Toate conțineau foițe de mică și scliffeau ca niște lentile în lumina caldă a după-amiezii.

– Ultima șansă, zise pistolarul. Dacă tocul e incomod – fie și numai puțin – spune-mi acum. N-am venit aici să irosim muniție.

Ea îi aruncă o privire piezișă, sardonică, și pentru o clipă el o văzu pe Detta Walker acolo. Era ca o rază de lumină ceoasă reflectată într-o bară de oțel.

– Ce ai face dacă n-ar fi comod și eu nu ți-aș spune? Dacă ăși rata toate bucățelele alea? M-ai plesni peste cap, cum făcea profesorul ăla al tău?

Pistolarul zâmbi. În ultimele cinci săptămâni zâmbise mai mult decât în cei cinci ani care le precedaseră.

– Nu pot face asta, și tu știi. Eram copii, unu la mână – copii care nu trecuseră încă prin ritualul bărbăției. Pe un copil îl poți palmui, ca să-l corectezi, dar...

– În lumea mea, a-ți palmui odrasla nu-i un lucru privit cu blândețe de oamenii buni, zise Susannah, pe un ton sec.

Roland ridică din umeri. Îi era greu să-și imagineze o astfel de lume – oare nu spunea Marea Carte: „Să nu-ți pară rău de vergea, ca să nu-ți cocoloșești copilul?” – dar nu credea că Susannah mințea.

– Lumea ta nu a mers mai departe, zise el. Multe lucruri sunt diferite acolo. N-am văzut eu oare cu ochii mei că așa este?

- Ba cred că ai văzut.

- În orice caz, tu și Eddie nu sunteți copii. Ar fi o greșeală din partea mea să vă tratez ca și când ați fi. Iar dacă a fost nevoie de teste, amândoi le-ați trecut.

Deși n-o spusese cu voce tare, se gândea la felul în care se încheiaseră lucrurile pe plajă, când ea spulberase trei homaroșenii cât ai clipi, înainte să apuce să-i descărneze, pe el și pe Eddie, până la os. Remarcă zâmbetul ei, în chip de răspuns, și-și spusese că poate își amintea și ea același lucru.

- Ce-o să faci, deci, dac-o să trag de rahat?

- O să mă uit la tine. Cred că altceva nu va trebui să fac.

Ea cumpăni ideea, apoi încuviință din cap.

- Posibil.

Încercă din nou cureaua. Era încinsă cu ea peste piept ca un toc de umăr (o practică pe care Roland o numea în gând „legătura docherului”) și părea relativ simplă, dar îi luase multe săptămâni de încercări eșuate - și multă meșterală - ca rezultatul să fie bun. Cureaua și revolverul al cărui mâner din lemn de santal ros se ițea din tocul vechi, uns cu ulei, fuseseră ale pistolarului; tocul îi atârname la șoldul drept. Petrecuse mult timp în ultimele cinci săptămâni convingându-se că nu avea să mai atârname acolo niciodată. Grație homaroșeniilor, acum era un pistolar stângaci.

- Cum e, deci? Întrebă el din nou.

De data aceasta, ea îi râse în față.

- Roland, cureaua asta veche-i atât de comodă cât va fi vreodată.

Acum, vrei să trag cu pistolul sau doar să stăm aici și să ascultăm croncănitul ciorilor de colea?

Simți cum degetele mici și ascuțite ale tensiunii își fac loc sub pielea sa și bănuia că la fel simțise și Cort uneori, dincolo de aspectul lui exterior aspru. Voia ca femeia să fie bine... avea nevoie ca ea să fie bine. A arăta însă cât de tare voia și avea nevoie... asta putea duce la dezastru.

- Spune-mi lecția încă o dată, Susannah.

Ea suspină, într-o exasperare jucată... dar în timp ce vorbea, zâmbetul i se sterse și chipul ei întunecat, frumos, deveni solemn.

Și de pe buzele ei, Roland auzi din nou vechea litanie, înnoită acum de glasul ei. Nu se așteptase niciodată să audă acele cuvinte de la o femeie. Cât de natural sunau... și totuși cât de ciudat și de periculos totodată.

- „Nu țintesc cu mâna mea; cea care țintește cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Țintesc cu ochiul.

Nu trag cu mâna mea; cea care trage cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Trag cu mintea.

Nuucid cu arma mea...”

Se întrerupse și arătă spre pietrele înspicate cu mică de pe bolovan.

- Eu oricum n-o săucid nimic... nu-s decât niște *pietricele*.

Expresia ei - puțin trufașă, puțin obraznică - sugera că se aștepta ca Roland să fie exasperat, poate chiar nervos. Roland, totuși, trecuse prin ceea ce trecea ea acum; nu uitase că pistolarii ucenici sunt neastâmpărați și cu mințile aiurea, neobrăzați și în stare să muște în cel mai nepotrivit moment... și descoperise o neașteptată capacitate în sine. Putea să-i învețe pe alții. Mai mult, îi plăcea să-i învețe și se trezea întrebându-se, din când în când, dacă așa stătuseră lucrurile și-n cazul lui Cort. Bănuiala lui era că da.

Acum, și mai multe ciori începură să croncănească aspru, în pădurea din spatele lor. O parte a minții lui Roland observă faptul că noile croncănituri erau agitate, nu doar certărețe; păsările acelea păreau să fi fost speriate și forțate să părăsească prada din care se înfruptau. Avea însă lucruri mai importante la care să se gândească, decât la motivul pentru care un stol de ciori se speria, așa că puse informația la păstrare și se concentră din nou asupra lui Susannah. A nu face asta cu un ucenic însemna să ceri o a doua mușcătură, mai puțin glumeață. Și cine ar fi de vină pentru asta? Cine altcineva decât nu profesorul? Căci nu el oare o învăța să muște? Îi învăța pe *amândoi* să muște. Oare nu asta era un pistolar, când dădea la o parte cele câteva reguli stricte de conduită și putinele note bătute în piatră ale catehismului?

Nu era oare el (sau ea) doar un șoim cu chip uman, învățat să muște la comandă?

- Nu, zise el. Nu sunt pietre.

Ea ridică sprâncenele și începu să zâmbească din nou. Acum, văzând că el nu va răbufni, cum făcea uneori când ea era lentă și neastâmpărată (sau cel puțin nu încă), ochii ei căpătară iarăși sclipirea aceea perfidă, de lumină reflectată în oțel, pe care el o asocia cu Detta Walker.

- Nu-s?

Tonul șugubăț din vocea ei era încă afabil, dar el credea că avea să capete accente răutăcioase, dacă-i permitea. Femeia era încordată, pregătită, cu ghearele deja scoase pe jumătate din teacă.

- Nu, *nu* sunt, zise el, tachinând-o la rândul său. Și lui începu să-i revină zâmbetul pe buze, dar era un zâmbet rigid și lipsit de umor. Susannah, ți-amintești de *fețele palide borâte*?

Surâsul ei dădu să se stingă.

- *Fețele palide borâte* din Oxford Town?

Surâsul îi dispăruse.

- Ți-aduci aminte ce au făcut *fețele palide borâte* cu tine și cu prietenii tăi?

- Acea n-am fost *eu*, zise ea. Acea a fost altă femeie.

Privirea îi deveni posacă. Roland ura privirea aceea, dar îi și convenea de minune. Era privirea *corectă*, cea care spunea că vreascurile ard bine și-n scurt timp butucii cei mari vor începe să se aprindă.

- Da. Așa e. Că-ți place sau nu, era Odetta Susannah Holmes, fiica lui Sarah Walker Holmes. Nu tu așa cum ești, ci tu așa cum *ai fost*. Ți-amintești furtunurile de pompieri, Susannah? Ți-amintești dinții de aur, cum i-ai văzut când au folosit furtunurile împotriva ta și a prietenilor tăi, în Oxford? Cum i-ai văzut scânteind în timp ce ei râdeau?

Ea le spusese lucrurile acestea, și numeroase altele, în multe nopți lungi, pe când focul ardea molcom în vatră. Pistolarul nu înțelese totul, dar ascultase cu atenție, chiar și așa.

Și ținuse minte. Durerea era o unealtă, în definitiv. Uneori era cea mai bună unealtă.

- Ce-i cu tine, Roland? De ce vrei să-mi aduci în gând porcăriile astea?

Acum, ochii sumbri scânteiau la el periculos; îi amintea de ochii lui Alain atunci când blândul Alain era stârnit.

- Pietrele alea de acolo-s oamenii aceia, rosti Roland încet. Oamenii care te-au închis într-o celulă și te-au lăsat să faci pe tine. Oamenii cu bâte și câini. Oamenii care ți-au spus „pizdă neagră“.

Arată spre ele, mișcând degetul de la stânga la dreapta.

- Iată-l pe cel care te-a ciupit de sân și a râs. Iată-l pe cel care a spus c-ar fi mai bine să verifice dacă n-ai ceva îndesat în cur. Iată-l pe cel care ți-a spus „cimpanzeu în rochie de cinci sute de dolari“. Iată-l pe cel care a lovit cu bastonul în spițele scaunului tău cu roțile, până când ai crezut că sunetul te va scoate din minți. Iată-l pe cel care i-a spus prietenului tău Leon că-i un *homalău*. Și cel din capăt, Susannah, este Jack Mort.

Acolo. Pietrele alea. *Oamenii dia*.

Femeia respira repede acum, pieptul umflându-se și coborând cu mișcări scurte și iuți sub cureaua pistolarului, cu încărcătura ei grea de gloanțe. Ochii ei îl părăsiseră; se uitau la bucățile de piatră pătate cu mică. Dincolo de ele, la oarecare distanță, un copac se crăpă și căzu la pământ. Alte ciori croncăniră în văzduh. Adânc în jocul care nu mai era un joc, niciunul dintre ei nu observă.

- O, da? răsuflă ea. Așa zici?

- Așa zic. Acum spune-ți lecția, Susannah Dean, și fii sinceră!

De data aceasta, cuvintele căzură de pe buzele ei ca mici bucăți de gheață. Mâna ei dreaptă tremură ușor pe brațul scaunului cu roțile, ca un motor la ralanti.

- „Nu țintesc cu mâna mea; cea care țintește cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Eu țintesc cu ochiul.“

- Bun!

– „Nu trag cu mâna mea; cea care trage cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Eu trag cu mintea.“

– Așa a fost dintotdeauna, Susannah Dean.

– „Nuucid cu pistolul meu; cea care ucide cu pistolul ei a uitat chipul tatălui.

Euucid cu inima.“

– Atunci, UCIDE-I, pentru numele tatălui tău! strigă Roland.
UCIDE-I PE TOȚI!

Mâna ei dreaptă fu o ceață între brațul scaunului și mânerul revolverului lui Roland. Acesta ieși din toc într-o secundă și mâna ei stângă coborî, acționând cocoșul cu mișcări la fel de iuți și delicate ca zbaterile aripilor unui colibri. Șase pocnete scurte răsunară în vale și cinci dintre cele șase pietre așezate pe bolovan dispărură de pe fața pământului.

Un moment, niciunul nu scoase o vorbă – nici măcar nu respiră, parcă – în vreme ce ecoul se îndepărta, scăzând. Până și ciourile amuțiră, cel puțin pentru moment.

Pistolarul sparse tăcerea cu trei cuvinte atone și totuși straniu accentuate:

– E foarte bine!

Susannah se uită la pistolul din mâna ei ca și când nu l-ar mai fi văzut niciodată până atunci. Un fuior de fum se ridica din țevă, perfect drept în aerul nemișcat, tăcut. Apoi, încet, femeia îl puse înapoi în toc, sub piept.

– Bine, dar nu perfect, zise ea într-un sfârșit. Am ratat una.

– Da?

Roland se duse la stâncă și luă în mână pietricica rămasă. O privi, după care i-o aruncă ei.

Ea o prinse cu stânga; dreapta rămase aproape de pistol, văzută el mulțumit. Trăgea mai bine și mai natural decât Eddie, dar nu învățase lecția de acum la fel de repede ca Eddie. Dacă ar fi fost cu ei în timpul schimbului de focuri din clubul de noapte al lui Balazar, poate ar fi învățat-o. Acum înțelese Roland în sfârșit

învăța și ea. Femeia se uită la piatră și văzu ciobitura, adâncă de abia de câțiva milimetri, în colțul de sus.

– Doar ai atins-o, spuse el, întorcându-se la ea, dar într-un schimb de focuri, uneori nici nu ai nevoie de mai mult. Când zgârii un ins, îl faci să-și piardă ținta...

Tăcu.

– De ce te uiți așa la mine?

– Nu știi, nu-i așa? Chiar nu știi?

– Nu. Mintea ta e deseori ferecată pentru mine, Susannah.

Vocea lui nu era deloc defensivă și Susannah clătină exasperată din cap. Învârtita rapidă a personalității ei uneori îl scotea din sărite; aparenta lui incapacitate de a spune altceva decât exact ce-i venea în gând avea fără greș același efect asupra ei. Era cel mai literal om pe care îl întâlnise vreodată.

– Bine, zise ea. Îți voi spune de ce mă uit la tine așa, Roland. Ce ai făcut tu acum a fost un truc ieftin. Ai spus că nu mă vei plesni, că nu mă poți plesni, chiar dacă aș festeli-o... dar fie ai mințit, fie ești foarte prost, iar eu știu că nu ești prost. Oamenii nu palmuiesc întotdeauna cu mâinile, după cum orice bărbat și orice femeie din rasa mea poate depune mărturie. În locul din care vin eu avem o vorbă: „Pot fi rupt în bătaie...”

– „...dar tachinările nu mă ating“, încheie Roland.

– Ei, nu e tocmai așa, dar cred că ești pe aproape. Oricum, indiferent cum o spui, rămâne o gogoriță. Doar nu de pomană se zice că ceea ce ai făcut tu e „bătaie cu gura“. Cuvintele tale mă dor, Roland – chiar vrei să stai acolo și să spui că n-ai știut că va fi așa?

Ea ședea în scaunul cu rotile, uitându-se în sus la el cu o curiozitate sinceră, luminoasă, iar Roland își spuse – nu pentru prima oară – că fețele palide borâte din lumea lui Susannah trebuie că fuseseră înși foarte curajoși, fie foarte proști ca să i se opună ei, infirmă în scaun cu rotile sau nu. Și, cum umblase printre ei, nu credea că răspunsul era bravura.

– Nu m-am gândit și nu-mi pasă de sentimentele tale, zise el calm. Te-am văzut că ți arăți dinții și am știut că vrei să

muști, așa că ți-am băgat o zăbală-n gură. Și a funcționat... nu-i așa?

Expresia ei era acum una de uimire rănită.

– *Nemernicule!*

În loc să-i dea un răspuns, Roland luă pistolul din tocul ei, deschise butoiășul cu degetele rămase la mâna dreaptă și începu să-l reîncarce cu mâna stângă.

– N-am întâlnit niciodată unul mai arogant ca...

– Aveam nevoie să muști, zise el pe același ton calm. Dacă n-o făceai, ai fi tras complet aiurea – cu mâna și pistolul în loc de ochi și minte și inimă. Dacă a fost un truc? Dacă a fost o aroganță? Nu cred. Cred, Susannah, că tu ai fost cea în al cărei suflet stătea cuibărită aroganța. Cred că tu ai fost cea căreia mintea-i stătea la trucuri. Asta nu mă deranjează. Dimpotrivă. Un pistolar fără dinți nu e pistolar.

– Fir-ar să fie, eu nu sunt un pistolar!

El o ignoră; își putea permite să o ignore. Dacă ea nu era pistolar, atunci el era un billy-bumbler.

– Dacă ar fi fost un joc, poate că m-aș fi comportat altfel. Dar asta nu-i un joc. E...

Duse mâna teafără la frunte și o ținu acolo un moment, cu degetele deasupra tâmplei drepte. Vârfurile degetelor, observă ea, tremurau ușor.

– Roland, ce te doare? Întrebă pe un ton scăzut.

Mâna coborî încet. Pistolarul introduse butoiășul la locul lui și puse revolverul în tocul cu care era încinsă ea.

– Nimic.

– Ba e ceva. Am văzut eu. Și Eddie a văzut. A început imediat ce am părăsit plaja. Ceva nu e bine și se agravează.

– Totul e bine, repetă el.

Ea întinse mâinile și le luă pe ale lui. Furia o părăsise, cel puțin pentru moment. Se uită îngrijorată în ochii lui.

– Eu și Eddie... asta nu este lumea noastră, Roland. Fără tine, am muri aici. Am avea armele tale, și știm să tragem cu ele, căci ne-ai învățat să facem asta destul de bine, însă tot am muri.

Noi... noi depindem de tine. Așa că spune-mi care e problema. Dă-mi voie să te ajut. Dă-ne voie *amândurora* să te ajutăm.

Roland nu fusese niciodată un om care să se înțeleagă pe sine profund sau să-i pese de asta; conceptul de conștiință de sine (dărămite acela de autoanaliză) era străin de el. Pe el îl caracteriza acțiunea – își consulta iute ființa lăuntrică, complet misterioasă, și acționa. Dintre toți, el fusese cel mai bine alcătuit, un om al cărui miez profund romantic era închis într-o cutie de o simplitate brută, ce consta din instinct și pragmatism. Aruncă și acum o privire grăbită spre interior și ajunsese la concluzia că trebuie să-i spună totul. Era ceva cu el. O, da, într-adevăr! Era o problemă cu mintea, ceva la fel de simplu ca firea sa și la fel de ciudat ca strania lui viață de rătăcitor spre care îl împinsese acea fire.

Deschise gura pentru a rosti: *Îți zic eu care-i problema, Susannah, și-ți zic doar în trei cuvinte. Îmi pierd mințile.* Înainte însă de a putea începe, în pădure se mai prăbuși un copac – se prăbuși cu un uruit puternic, strivitor. De data aceasta, copacul căzu mai aproape, iar ei nu mai erau concentrați pe un test de voință deghizat în lecție. Îl auziră amândoi, amândoi auziră croncănitul agitat al ciorilor care-l urmă și amândoi înțeleseră faptul că arborele căzuse aproape de tabăra lor.

Susannah întorsese capul în direcția sunetului, dar acum ochii ei, mari și nedumeriți, reveniră la chipul pistolarului.

– Eddie! zise ea.

Un strigăt se ridică din marea verde-crud a pădurii din spațele lor – un strigăt de furie, necuprins. Căzu alt copac, și apoi altul. Sunetul produs semăna cu un tir de mortar. *Lemn uscat, gândi pistolarul. Copaci morți.*

– Eddie! De data aceasta, Susannah strigă numele. Orice ar fi, e aproape de Eddie!

Mâinile ei zburară la roțile scaunului și începură greaua misiune de a-l întoarce pe loc.

– Nu avem timp pentru asta.

Roland o prinse de subsuori și o ridică din scaun. O mai purtase în brațe înainte, atunci când drumul îngreuna mersul

în scaun – amândoi bărbații o purtaseră –, însă ea tot fu uimită de rapiditatea lui stranie, nemiloasă. Acum era în scaunul cu rotile, un obiect pe care îl cumpărase de la cel mai bun magazin cu articole medicale din New York City, în toamna lui 1962, și-n următorul moment stătea într-un echilibru precar pe umerii lui Roland, ca o majoretă, coapsele ei musculoase strângându-i gâtul de o parte și de alta, iar el cu palmele deasupra capului, apăsând-o pe șale. Începu să alerge cu ea, cizmele lui scâlciate lovind pământul presărat cu ace de brad, între făgașele lăsate de scaunul ei.

– Odetta! strigă el, revenind în acest moment de stres la numele pe care ea îl purtase când o cunoscuse. Nu pierde pistolul! Pentru numele tatălui tău!

Sprinta printre copaci acum. O broderie de umbre cu pete de soare trecea peste ei în mozaicuri mișcătoare, în vreme ce Roland mărea pasul. Mergeau la vale acum. Susannah ridică mâna stângă pentru a se feri de o ramură care voia să o doboare de pe umerii pistolarului. În aceeași clipă, coborî mâna dreaptă la mânerul anticului revolver, ținându-l.

Un kilometru și jumătate, gândi ea. Cât îți ia să parcurgi distanța asta în alergare? Cât, când el galopează în ritmul ăsta? Nu mult, dacă nu va aluneca pe acele astea de pe jos... dar poate prea mult. Dă, Doamne, să fie bine... fă ca Eddie al meu să fie bine!

Ca răspuns, Susannah auzi bestia fără chip scoțând din nou un strigăt. Vocea aceea necuprinsă era ca un tunet. O osândă.

2

Era cea mai mare creatură din pădurea care odinioară fusese cunoscută sub numele de Marea Pădure de la Apus, și cea mai vârstnică. Mulți dintre ulmii vechi și mari pe care Roland îi observase în vale fuseseră doar niște mlădițe înfipte în sol când ursul ieșise din străfundul neștiut al Lumii Dinafară, asemenea unui rege sălbatic, rătăcitor.

Cândva, Oamenii Vechi trăiseră în Pădurea de la Apus (urmele lor le găsisse Roland din loc în loc, în ultimele săptămâni) și plecaseră de teama colosalului urs ce nu murea. Încercaseră să-lucidă, când descoperiseră că nu erau singuri pe noul teritoriu pe care veniseră, însă chiar dacă săgețile lor îl înfuriau, nu-i produceau nicio stricăciune. Iar el nu era confuz în legătură cu sursa chinului său, cum erau celelalte bestii din pădure – chiar și servalii prădători care sălășluiau și-și făceau nevoile pe dealurile de nisip dinspre vest. Nu, ursul știa de unde veneau săgețile. Știa. Și pentru fiecare săgeată care își găsea ținta în carnea de sub pielea lui lăsată, el lua trei, patru, poate chiar și o jumătate de duzină dintre Oamenii Vechi. Copii, dacă putea pune laba pe ei; femei, dacă nu putea. Pe războinici îi disprețuia, iar aceasta era culmea umilinței.

Într-un sfârșit, când adevărata sa natură le devenise clară, încercările lor de a-l ucide încetaseră. El era, desigur, încarnarea unui demon – ori umbra unui zeu. I-au spus Mir, ceea ce pentru oamenii aceia însemna „lumea de dincolo de lume“. Avea o înălțime de douăzeci și unu de metri și, după optsprezece sau mai multe secole de domnie necontestată în Pădurea de la Apus, era pe moarte. Poate motivul morții sale fusese la început un organism microscopic din ceva ce mâncase sau băuse; poate era vârsta înaintată; cel mai probabil era o combinație a celor două. Cauza nu avea importanță; rezultatul final însă – o colonie de paraziți care se înmulțeau rapid și îi scormoneau fabulosul creier – avea. După ani întregi de luciditate brutală, calculată, Mir o luase razna.

Ursul prinsese de veste că din nou erau oameni în pădure; pădurea era regatul său și, chit că era nemărginită, nimic important din ceea ce se petrecea acolo nu-i scăpa din vedere mult timp. Se retrăsese din calea nou-veniților, și nu fiindcă s-ar fi temut de ei, ci fiindcă nu avea nicio treabă cu ei și nici ei cu el. Apoi paraziții își începuseră lucrarea și, pe măsură ce nebunia lui crescuse, el devenise tot mai sigur că era vorba din nou de Oamenii Vechi, că aceia care întindeau capcane și dădeau foc